

1

Veerle

Een speling van het lot

Ik had het lot getart, ik wist het zeker. Het moest wel. Ik kon geen andere verklaring verzinnen. Ik had het universum beledigd met mijn relatieleugen en mijn kijk-mijn-sexy-vriend-opschepperij en nu kwam het op een afschuwelijke, dramatische manier wraak op me nemen.

Het was Lars. Het was hem echt.

Hij stond op nog geen vijf meter bij me vandaan, dansend met een meisje met kort zwart haar. Hij zei iets in haar oor en het meisje barstte in lachen uit.

Dit kon niet waar zijn. Echt, echt niet. Hij was hier met een klánt? Hoe kon dit nou? Wat zou Devika denken? Wat als Celine het zag? Wat als ze de link zouden kunnen leggen?

Het draaide voor mijn ogen. De wereld werd wazig en de lampen brandden veel te fel.

‘Gaat het wel?’ Devika trok weer aan mijn arm. ‘Je ziet er niet helemaal goed uit.’

‘Ja,’ zei ik vlug. Ik probeerde de wereld weer recht te krijgen door te focussen op een van de posters aan de muur. ‘Prima. Ik moet even...’

‘Lars begroeten?’ zei ze met een onschuldige grijns. ‘Wees maar niet bang, ik zal niet tegen Celine zeggen dat je met je vriend hebt afgesproken op haar vrijgezellenavond.’

O ja. Vriend. Dat was waar ook. 'Eh, bedankt. Tot zo.'

Met een wild kloppend hart baande ik me een weg door de menigte heen. Wat moest ik zeggen? Kon ik wel van hem verlangen dat hij wegging? Of was dat oneerlijk? Moest ik de rest overhalen om naar een andere club te gaan?

Ik schudde mijn hoofd om mezelf iets helderder te krijgen. Focus, Veerle. Dit was niet het moment om in paniek te raken. Ik had een missie. Het was een kwestie van overleven, waardigheid en eerbescherming, en het kon me niet schelen dat hij met een andere... klant stond te dansen alsof hij de beste avond van zijn leven had.

Met alle moed die ik in me had, schraapte ik mijn keel en tikte op de schouder van mijn Probleem.

Hij reageerde niet. In plaats daarvan stapte hij naar achteren. Mijn lichaam werd aan de kant geduwd, waardoor ik tegen een andere persoon aan botste. Ik stootte een harde 'au!' uit.

Nu draaide hij zich wel om. In eerst instantie keek hij geërgerd, tot hij mijn gezicht herkende en zijn blik oplichtte als de ruimte om ons heen.

'Veerle!' schreeuwde hij verbaasd. Zijn blik gleed over me heen. 'Jee, wat hebben ze met jou gedaan?'

Tijdens mijn twintig seconden van dapperheid was ik vergeten hoe ik eruitzag. Ik keek naar beneden. Mijn zachte buik was plakkerig door het bier dat over de rand van iemands glas was gegaan toen hij langs me liep. Mijn hoofd voelde warm en bezweet en het kostte me een beetje moeite om Lars recht aan te kijken.

Ik schudde mijn hoofd. Nee, ik was hier niet gekomen om me druk te maken over hoe ik eruit zag. Er stonden

veel belangrijker dingen op het spel dan de al niet al te hoge achting die Lars van me had. Mijn geloofwaardigheid, bijvoorbeeld.

‘Lars,’ begon ik te stotteren. ‘Je... je moet hier weg. Mijn zus... Devika... Straks hebben ze me door!’

Aan Lars’ gezicht te zien, had hij geen idee waar ik het over had. Hij schudde met gefronste wenkbrauwen zijn hoofd. ‘Wat kraam je allemaal uit?’ schreeuwde hij boven de muziek uit. ‘Waarom zouden ze wat precies doorhebben?’

‘Óns,’ gilde ik. Ik had me voorovergebogen om in zijn oor te kunnen praten. ‘Je bent aan het werk.’

‘Veerle...’ probeerde hij, maar ik was nog niet uitgesproken.

‘Dus je moet weg! Of je verstoppen? Of we moeten een scène schoppen, maar ik weet niet hoe jij daar over denkt, maar...’

‘Veerle...’

‘... dat zou nog best goed uitkomen, want dan is het makkelijker om mijn familie te vertellen dat het uit is tussen ons en...’

‘Veerle!’ Hij pakte ferm mijn schouders vast. ‘Ik ben niet aan het werk.’

O.

Een last gleed van mijn schouders. Hij was niet aan het werk. Hij was hier niet met een andere cliënte die mij de haren uit de kop zou willen trekken voor mijn interventie.

Maar wie was de vrouw dan die met hem stond te dansen? Een vreemde? Of had hij naast zijn cliënten een echte vriendin?

Ik keek nog eens naar het meisje met de zwarte, pieke-

rige haren, dat met een humorvolle glimlach naar Lars keek. Ze was mooi, met een rank lichaam en grote, donkerbruine ogen.

Een steek van jaloezie gleed door me heen. Deze meid had het goed bekeken.

Lars moest lachen om mijn opluchting. Hij sloeg een arm om mijn schouder en wees op de jonge vrouw. 'Dit is Sanne, een goede vriendin van me.'

Mijn jaloezielevel zakte naar een normaal niveau. Niet zijn vriendin dus. Wisten we dat ook weer.

'Hi,' schreeuwde Sanne, haar biertje heffend. 'Ben jij een van Lars' mysterieuze dames?'

Mijn wangen werden nog een tint roder. Dus zij was ook op de hoogte van wat hij deed. Ik wist niet wat ik dan had moeten verwachten, maar daar zat ik bepaald niet op te wachten. Wat moest ze wel niet van me denken? Dacht ze dat Lars en ik...

Ja, dat dacht ze sowieso.

Plots had ik spijt van mijn beslissing om naar hem toe te lopen. Ik had ook gewoon tegen Devika kunnen zeggen dat Lars en ik van de week een punt achter onze relatie hadden gezet. Als er iemand was die dat realistisch vond na afgelopen weekend, was het mijn schoonzus wel.

'Ik eh, ik ga er maar weer vandoor,' zei ik. 'Sorry dat ik je lastig kwam vallen. Een fijne avond.'

Ik wilde me omdraaien en weglopen, weg van deze twee mensen. Waar waren de andere meiden? Ik ging op mijn tenen staan om te kijken waar Devika was gebleven, maar voor ik mijn schoonzus in de menigte had kunnen ontdekken, voelde ik twee handen op mijn schouder.

'Hé, Lars!' zei Celine met een glimlach van oor tot oor.

Haar ogen glommen van plezier, terwijl ze opkeek naar Lars. ‘Ik dacht al dat ik je herkende.’

O nee, hè.

Met angstige ogen keek ik op naar Lars. Wat ging hij zeggen? Hij was niet aan het werk, maar dat was zeker geen garantie voor mij. ‘Sorry,’ vormden mijn lippen geluidloos.

Lars hield heel kort mijn blik vast met indringende ogen die me zowel geruststelden als beangstigden. Vervolgens trok hij een van zijn mondhoeken op en lachte een ontzettend aantrekkelijke glimlach naar mijn zus. ‘Hé, Celine. Wat heb je een fantastisch pak aan.’

Mijn hart begon weer te kloppen. Halleluja.

‘Dank je!’ schreeuwde mijn zus vrolijk. ‘Hebben jullie zin in een drankje? We hebben boven tafeltjes geregeld.’

Ik keek naar Lars en Lars naar mij. Ik had geen idee wat hij dacht. Ik kon alleen maar hopen dat zijn afwijzing vriendelijk was. Geen verwarring zou oproepen. Gewoon een excuus als: ‘op een vrijgezellenfeest horen geen mannen’ of zoiets.

Maar dat zei hij niet. Helemaal niet, zelfs.

‘Ja, prima,’ zei hij. Zijn blik gleed naar die Sanne. ‘Ga je mee?’

‘Ik wacht hier op Fred,’ riep ze. ‘Anders kan die stakker straks echt niemand meer vinden.’

‘Snap ik,’ zei Lars.

‘Kom, kom!’ Celine pakte mij en Lars bij onze hand beet en trok ons – vrij lomp – door de menigte. Als een schaap dat naar de slachtbank werd gedreven, volgden we mijn zus de trap op. Boven was de muziek gedempt. Een stel zat op een loungebank wild te zoenen en aan het tafeltje zaten er een paar te roken en een spelletje te spelen.

‘Dit is Lars,’ zei Celine, wijzend op Lars, alsof ze hem net op de kermis gewonnen had. ‘Veerles vriend.’

Devika keek me aan met een medelijdende blik. ‘Leuk je weer te zien, Lars.’

Annelie kneep haar ogen een beetje samen. ‘Ik wist niet dat jij weer aan het daten was?’ zei ze. Haar blik gleed over Lars, die zijn kin een beetje hief.

‘We kennen elkaar nog niet heel lang,’ zei ik snel.

‘Ga zitten, ga zitten!’ zei Celine. ‘We hebben genoeg stoelen.’

Na een kleine aarzeling ging ik op de stoel naast Lars zitten, mijn handen in mijn schoot gevouwen, probeerend mijn zenuwen in het gareel te houden. Het lukte me niet om mijn blik van Lars los te scheuren. Hij zag er zo goed uit in zijn simpele shirt en met haren die wild om zijn hoofd deinden. Hij zag er vrijer uit dan ik hem had leren kennen. Waarschijnlijk kwam dat door het pak dat hij het hele weekend had aangehad.

Ik begreep hem niet. Waarom deed hij dit? Waarom zou hij een deel van zijn avond opofferen om mij te helpen?

Nicoline zette een dienblad met een stuk of tien bier-tjes op tafel. Ik boog me voorover om er eentje te pakken.

‘Kom jij ook naar de bruiloft?’ vroeg Annelie nieuwsgierig. Ze was op het puntje van haar stoel gaan zitten. Haar rimboerokje was op een paar plekken kapotgescheurd.

‘Lars kan niet,’ zei ik vlug. ‘Hij moet werken.’

‘O ja, dat was het,’ zei Celine, duidelijk teleurgesteld.

‘Ach,’ zei Devika, die haar telefoon had weggestopt, ‘soms is het ook lastig om je werk en een relatie te combineren. Ik weet er alles van.’ Ze gaf Lars een meelevende

glimlach. 'Je moet nu eenmaal keuzes maken in het leven.'

Ik wist dat Devika het lief bedoelde, maar het kwam er zo uit dat mijn nekharen overeind gingen staan. Wat wilde ze zeggen? Dat Lars geld belangrijker zou vinden dan zijn vriendin?

'Hij kon niet anders,' zei ik. 'Het was... een belangrijke afspraak in Amerika, toch?'

'Ja,' zei Lars een beetje afwezig. 'Zoiets.'

Het begon me allemaal wat te duizelen. De bittere smaak van het bier brandde op mijn tong. Het maakte me misselijk. Hoe ging ik me uit deze situatie worstelen? We zaten pas twee minuten en het voelde nu al als een eeuwigheid.

'Jeetje, Veer. Gaat het wel?' Celine boog zich voorover. 'Je ziet eruit alsof je gaat kotsen.'

'Ik... ik ga even weg,' zei ik, voor ik erover na had kunnen denken. Met trillende benen stond ik op. Om niet om te vallen, steunde ik tegen het wankele tafeltje met de biertjes.

Lars schoot overeind. Zijn hand gleden om mijn elleboog om me te ondersteunen. 'Ik ga wel even met je mee,' zei hij op rustige toon.

Een warme tinteling schoot door mijn lichaam.

'Doe dat,' zei Celine, die het biertje uit mijn vingers wrikte. 'Ik ga wel even een glas water voor je halen. Wil je dat, Veer?'

Ik knikte maar.

Lars liep schuin de trap af, waarschijnlijk om te voorkomen dat ik naar beneden zou vallen, ondertussen liet hij me geen moment los. Mijn vingers brandden op die van hem, terwijl hij ons een weg baande door de dansen-

de, zwetende menigte. Rook sloeg me op de borst en lichtflitsen zorgden ervoor dat ik wild met mijn ogen moest knippen om te kunnen blijven zien.

‘Wil je naar het toilet?’ schreeuwde Lars.

Ik schudde mijn hoofd en wees op de uitgang. De toiletten stonken en waren vol. Ik had frisse lucht nodig.

Dus loodste hij ons naar buiten. De kou sloeg op mijn lichaam, maar het voelde zo heerlijk na de drukkende hitte van binnen. Mijn oren piepten van de herrie. Ik ademde de frisse avondlucht in en kneep mijn ogen even dicht.

Lars legde een hand op mijn schouder. Hij was zo dichtbij. Mijn lichaam was zich hyperbewust van zijn aanwezigheid, zelfs ademen leek op topsport.

‘Gaat het weer?’ vroeg hij.

‘Ja. Ik moest daar gewoon weg.’ Ik draaide mijn hoofd om hem aan te kunnen kijken. ‘Bedankt voor net. Ik weet dat je het niet had hoeven doen.’

‘Het was geen probleem. Ik weet hoe families kunnen zijn.’ Zijn gezicht betrok lichtjes.

Ergens voelde ik de drang om door te vragen, maar eigenlijk wist ik dat dat mijn plek niet was. Zijn privéleven ging mij helemaal niets aan. Daarom vroeg ik maar: ‘Gaat alles goed met jou?’

Hij twijfelde net een seconde te lang. Zijn blik gleed weg. ‘Prima.’

‘Liegbeest.’

‘Ik lieg niet.’

‘Natuurlijk niet.’

Hij legde zijn hand op mijn schouder. ‘Zie je erg op tegen de bruiloft?’

‘Een beetje,’ gaf ik toe, terwijl ik hem iets lossers liet. ‘Ik

bedoel, ik zou Celines trouwerij voor geen goud willen missen, maar ik zie er een beetje tegen op om er een week voor in de weer te moeten zijn. En we gaan met de boot.' Ik rilde. 'Ik haat boten.'

'Zeeziek?'

'Heel erg.' Ik werd alweer misselijk bij de gedachte. 'Misschien moet ik een doosje slaappillen meenemen.'

'Klinkt als een goed plan.'

Het was even stil. Af en toe wierp ik een stiekeme blik op Lars. Ik betraptte hem erop dat hij mij ook bekeek. Zijn mondhoek kroop een beetje omhoog.

'Ondanks alles ben ik blij dat ik afgelopen weekend heb gebeld,' zei ik. 'Ik ben blij dat ik niet alleen was. Dat jij er was.'

Lars bestudeerde mijn gezicht, alsof hij probeerde te achterhalen wat ik dacht. Er stond een rimpel in zijn voorhoofd en hij opende zijn mond om wat te zeggen, maar bedacht zich en sloot zijn lippen weer.

Ik werd opnieuw misselijk, maar deze keer niet door de drukkende warmte. Was ik over de grens gegaan? Verdorie, waarom kon ik nooit mijn mond dichthouden?

'Aaron voelde zich al schuldig dat hij vergeten was je uit te nodigen,' zei ik, in een poging de sfeer weer wat luchtiger te krijgen. 'Nu is het ook niet zo vreemd dat je er niet bent. Ik bedoel, nou, je bent ook niet op de bruiloft. En je hebt hem één keer gezien. Ik zou het vreselijk vinden om naar het vrijgezellenfeest van een vreemde te gaan. Zo ongemakkelijk,' ratelde ik.

'Veerle?' Lars' gezicht stond nu echt serieus. 'Zou je willen dat ik meeding naar de bruiloft van je zus?'

2

Lars

Een slechte leugenaar

Misschien was de rook me naar het hoofd gestegen. Of de alcohol. Of misschien wel Veerle zelf, die tegen me aan leunde in dat oerlelijke pak van haar, met die grote, lieve ogen die bijna hypnotiserend werkten als ze me aankeek.

Het was ondoordacht. Onnozel. Natuurlijk wilde ze niet dat ik meeging. Een bruiloft was privé, kostte klauwen vol geld. Ze had al genoeg gedoe met haar familie. Als ik mee zou gaan, zou haar leugen nog veel meer problemen opleveren.

Om nog niet eens te spreken over de problemen waar ik zelf mee te maken zou krijgen. Er stonden die week twee afspraken gepland en ik moest ook gewoon mijn uren maken op het adviesbureau. En het ging niet om vierentwintig uur, maar een volle week. Geen moment van rust. Alleen maar de rol van vriend spelen.

Niet dat dat zo vreselijk moeilijk was in de buurt van Veerle, maar toch. Het zou me zoveel kosten. Het gesprek met mijn familie was te veel in mijn hoofd gekropen. Waarom had ik überhaupt verteld dat mijn scharrel Veerle heette? Dat was pas echt dom. Natuurlijk zou ze niet...

‘Nee, laat maar,’ zei ik vlug. ‘Het is een slecht idee. Het zou... Nou ja, laat maar.’

Veerle draaide zich zo dat ze voor me stond op haar

wankele benen. De hoofdband was afgezakt en een van de oren viel voor haar gezicht. Uit automatisme veegde ik hem naar achter.

‘Natuurlijk zou ik willen dat je meeding,’ zei ze heel snel, alsof het iets vanzelfsprekends was. ‘Alleen, dat kan ik echt niet betalen. Ik moet zelfs de vorige rekening nog afbetalen.’

‘Je hoeft niet te betalen.’

Veerle keek me verbluft aan. Haar wenkbrauwen verdwenen onder haar muts. ‘Je bedoelt...’

‘Ik heb misschien een oplossing,’ ging ik verder, voor ze verkeerde ideeën zou krijgen. ‘En je moet eerlijk zeggen of je het wilt of niet, oké? Maar misschien is er iets waar we allebei wat aan hebben.’

‘Oké.’ Ze knikte overdreven met haar hoofd.

Misschien was dit niet helemaal het juiste moment om dit te bespreken. Volgens mij was Veerle ladderzat. Maar goed, wanneer zou ik haar weer spreken? Ik had haar nummer allang verwijderd – dat was de regel die ik met mezelf had afgesproken. Net zoals ik nooit een tweede keer een afspraak zo maken met dezelfde vrouw. Of een cliënte mee zou nemen naar privéaangelegenheden.

Regels die ik met één afspraak allemaal aan mijn laars zou lappen.

Waar was ik verdomme mee bezig?

Toch was er dat kleine stemmetje in mijn achterhoofd, waarschijnlijk mijn ego, dat me eraan hielp herinneren hoeveel voordeel het wél zou opleveren.

‘Het zit zo,’ ging ik verder. ‘Mijn ouders zijn nogal afwijzend tegenover wat ik doe. Ze snappen het niet.’ Ik ademde eenmaal diep in. Het was ijskoud buiten, maar om een of andere reden had ik er bijna geen last van. ‘Ze

denken dat ik geen echte relatie aankan. Ik wil ze het tegendeel bewijzen.'

'Dus je bedoelt...' Haar gezicht was diep gefronst. '... dat je een escort nodig hebt?'

'Meer een chaperonne.' Ik wist dat van het woord 'escort' de meeste vrouwen heel hard weg zouden rennen. En trouwens, dat was ook helemaal niet het idee. 'Iemand die ik mee kan nemen naar een verjaardag of naar een kerstdiner. Ik verwacht geen... andere diensten van je. Gewoon tijd voor tijd. In totaal moet jij zeven dagen weg, toch?'

'We vertrekken volgende week zaterdag,' gaf ze toe. 'Ze trouwt op dinsdag en dan gaan we vrijdag weer terug met de boot.' Behoorlijk lang als je het mij vroeg, maar toen ik hoorde hoe enthousiast mijn oma uit Edinburgh was dat we kwamen, had ik het niet over mijn hart kunnen verkrijgen om eerder te vertrekken.

'Perfect,' zei ik. 'Dan ga jij in ruil daarvoor zeven dagen met mij mee.'

Als ik het hardop uitsprak, klonk het nog niet eens helemaal onnozel, ook al wist ik dat het wel zo was. Alleen al het idee dat ik Veerle mee kon nemen naar mijn ouders was fantastisch. Ik wilde de kop van mijn vader wel eens zien als ik haar aan hem zou voorstellen, ondanks al zijn korzelige opmerkingen. Mijn moeder zou door het dak gaan van enthousiasme. Binnen vijf minuten zou ze haar bombarderen tot mijn 'grote redding'.

'Goh.' Veerle keek op. 'Weet je het zeker? Ik bedoel, voor jou kan het niet moeilijk zijn om... om een vriendin te krijgen. Een echte, bedoel ik.' Ze ademde diep in en uit. 'Je bent echt heel aantrekkelijk en zo, wist je dat? Heb je dat al geprobeerd?'

Ja. Duidelijk knetterlam.

‘Ik kan geen echte vriendin gebruiken, Veer. Dat werkt niet.’

‘Dus eigenlijk hebben je ouders gelijk?’

‘Nee,’ zei ik scherp. ‘Dat hebben ze niet. Het heeft niet te maken met mijn werk. Ze weten niet waar ze het over hebben.’

‘O.’ Ze keek schuldig. ‘Het spijt me. Ik mag niet...’

‘Maakt niet uit. Jij kan het niet weten.’

Het was even stil. Ze keek naar mij. ‘Als je het erover wilt hebben...’

‘Misschien een andere keer,’ zei ik. Dat was beter dan snoeihard ‘nee’ zeggen. Het was niet iets waar ik graag over sprak. Met niemand. Veerle was daar geen uitzondering op.

‘Ik heb nog nooit iemands vriendin gespeeld.’

Nu moest ik toch een beetje lachen. ‘Dat is ook niet iets wat veel mensen doen.’

‘Misschien, maar ik kan echt heel slecht liegen.’

‘Dat maakt niet uit. Als je het zo doet als afgelopen weekend, komen we er wel.’ Ik legde een hand op haar schouder. ‘Ik snap dat je er misschien even over na moet denken. Misschien als je niet dronken bent.’

‘Ik b en niet dronken.’

‘Natuurlijk niet.’ Ik lachte. ‘Je hebt helemaal gelijk. Jij kunt heel slecht liegen.’

‘Ik lieg niet!’ loog ze.

‘Dan ben je ook slecht in de waarheid spreken. En dan maakt het allemaal niets meer uit.’

Ik vouwde mijn vingers om Veerles vingers. Het was vreemd en ik wist dat het te maken had met de alcohol, maar voor heel even kon ik me voorstellen hoe het zou zijn om Veerles vriend te zijn.

En dat voelde niet eens zo verkeerd.

‘Ik doe het,’ zei ze kort daarna. ‘Ik ga wel mee naar je ouders.’

Mijn wenkbrauwen vlogen omhoog. ‘Meen je het?’

‘Ik zou niet weten waarom ik daarover zou liegen. Het lijkt me best leuk.’

Ze klemde haar vingers stevig om die van mij, voor ze haar vrije arm om me heen sloeg en me dicht tegen zich aantrok in een knuffel. Ze stonk naar bier en rook, maar het had iets heel aangenaams.

‘Zal ik je morgen anders bellen?’ vroeg Veerle. ‘Volgens mij heb ik je nummer nog wel ergens.’

‘Dat zal mijn werknummer zijn. Geef je telefoon maar, dan zet ik mijn eigen nummer erin.’

‘O. Goeie.’ Veerle liet me los om haar tas te kunnen pakken. De staart van haar pak zat om het hengsel heen geknoopt.

‘Wat heb jij nou met je tas gedaan?’

‘O dit?’ Ze wees op de staart. ‘Anders sleepte hij over de grond. En nu kunnen dieven hem minder snel pikken.’

Ik lachte hoofdschuddend. ‘Wauw.’

‘Ik weet het. Ik ben geniaal.’ Ze trok breed glimlachend de rits van haar tas open en viste haar telefoon eruit.

‘Ik weet niet of dat het juiste woord is, maar ik zal doen alsof.’ Ik pakte haar telefoon uit haar handen en begon mijn gegevens in te tikken.

‘Daar ben je toch goed in,’ zei Veerle zachtjes.

‘Niet zo goed als jij denkt.’ Ik gaf haar telefoon terug. ‘Alsjeblieft.’

‘Lars Kruyger,’ las ze hardop voor. ‘Ik wist niet dat dat je achternaam was.’

‘Dat weet geen enkele cliënt,’ zei ik. ‘Maar jij bent geen cliënt meer.’

‘Eerder een partner in crime,’ zei ze. Er lag een verleidelijke blik in haar ogen, terwijl ze van haar vingers een pistool maakte.

‘Natuurlijk, Veerle Bond.’ Ik sloeg mijn arm om haar zachte rug. ‘Wil je zo weer naar binnen?’

‘Hm.’ Ze keek moeilijk. ‘Ik wil naar huis. Maar we zouden met de taxi teruggaan.’

‘Dus je moet wachten.’

‘Misschien bestel ik een Ubertje.’

‘Heb je een account?’ vroeg ik. ‘En ga je niet over je nek in de auto?’

Ze keek nog iets moeilijker. ‘Nou, ik heb nóg geen account, maar dat is zo gebeurd. En ik red het vast wel.’

Ze keek niet heel helder uit haar ogen en ze stond een beetje wankel op haar benen. ‘Gaat een van je vriendinnen mee naar huis?’ Ik zag het al gebeuren dat ze de taxi uit gegooid zou worden in deze staat. Ik was haar niets verplicht, maar toch vond ik het idee dat ze in deze staat in haar eentje naar huis zou zwalken niet heel geruststellend.

‘Ik weet het niet.’ Ze haalde haar schouders op. ‘Misschien.’

‘Als je wilt kan ik je thuisbrengen.’

‘Ben jij ook met de taxi dan?’

‘Op de fiets. Ik heb een hele mooie bagagedrager.’

‘Weet je het zeker?’ Ze hield haar hoofd schuin, alsof ze het niet helemaal vertrouwde. ‘Ik kan wachten. Het is een halfuur fietsen namelijk.’

‘Dat gaat prima.’ Ik voelde de spierpijn van die middag amper nog. ‘Ik laat mijn nepvriendin niet alleen naar huis gaan.’

Veerle glimlachte. ‘Nou, goed. Maar ik moet het wel zeggen.’

‘Dan doen we dat eerst. We moeten je zus sowieso nog het blijе nieuws vertellen,’ zei ik met een brede lach.

‘Pas maar op,’ zei Veerle, aaiend over mijn hand. Haar lieve ogen glunderden. ‘Je weet niet waar je aan begonnen bent.’

‘Ik denk dat dat wederzijds is.’